

РУЇНИ І КВІТИ

ПОВИДИШ ВАЛЕРІЯ

Інтимна лірика

"Кохання – це не те, що ти шукаєш, а те, що знаходить тебе."

Лора Інгалс Вайлдер.

Скрижалі серця

І скільки б років не пройшло,

Я пам'ятаю карі очі.

Те щастя, що саме мене знайшло,

Нагадує про себе серед ночі.

І скільки б років не пройшло,

Пишу закохано листи на підвіконні

Аж поки сонце не зійшло.

Від почуттів мокріють очі напівсонні.

І скільки б років не пройшло,

Вірте у кохання аж до скону.

І яке б не стояло на порозі зло –

Воно створить вам безпечну зону.

І скільки б років не пройшло,

Кохання нас завжди рятує.

У ньому сенс. І що б там не було,

Любіть. Воно того вартує.

Кожна мить – до тебе

Я буду писати, доки тобі не набридне
Читати рядки мої, де я в кожному слові
Благаю про те, що і так очевидне:
Хочу поринути в океан твоєї любові.

Я буду перемальовувати кожную світлину,
Яку надсилаєш мені раз у три дні,
Буду сидіти кожную нестерпну годину,
Чекаючи, що побачу тебе у вікні.

Я тримаю спільні у пам'яті миті,
Як скарби, знайдені в морській глибині.
Щовечора вбачаю тебе у вечірній блакиті,
Коли рахую до нашої зустрічі дні.

Стежина

Стежина, витоптана дитячими ногами,

Вела до тьмяно-зеленої хати.

Під двором зазвичай вечорами

Сидів сивий батько і стара мати.

Пам'ятаю сонце, що крізь листя сміялось,

І тінь від груші, що падала на поріг.

Тоді життя зовсім іншим здавалось,

Коли забути про шапку – найбільший гріх.

І хоч минули роки, як учора

Бачу стежину ту, що додому вела.

Бачу родину, яка для мене – опора,

Бачу стежину дитинства й добра.

Непокорна

Україно, мій край солов'иний,
Непокірна й велична земля!
Вічним буде народ твій єдиний,
Твоя слава, соборність і воля твоя!

Сотні тисяч людей воювали
За мирне небо, за жовті поля.
За свободу - стіною стояли,
Допомагала тобі кожна сім'я.

Кулі ворожі вчасно ми відбивали,
Прагнули миру, щастя й добра,
Повсюди пісні українські співали,
Усе це було аж ніяк не дарма.

Дві дороги

Осінь золотаве листя
Кружляє у вальсі повільно.
Дві доріжки сплелися,
Укриті золотом щільно.
Перша дорога - це мрії,
Наші прагнення і сподівання,
Незламний дух надії,
Віри, добра і кохання.
Інша ж дорога - реальність,
Сірі будні та нескінченність тривоги.
Страшна долі безжальність
І прагнення нових перемог.
Проте ми - Українці,
Незламний народ,
Ми разом! Тож не поодинці
Здолаємо безліч перешкод.
Визволимо країну з-під чорної тіні,
Нам не страшна ніяка облава,
Борімося до кінця. Слава Україні!
Героям навіки слава!

Перлина мов

Наша мова - найпрекрасніша у світі,

Мелодійна, щира і дзвінка.

Ми - її красою оповиті.

Із вуст ллються звуки, мов ріка.

Розуміють нашу мову всі народи,

Пісні пишуть, книги та вірші,

Вона ніжна й неповторна від природи,

Припадає усім людям до душі.

Не цурайтесь мови рідної - не треба!

Вона Богом нам і муками дана.

Нехай линуть з дня у день слова до неба,

Рідна мова в нас одна!

Саквояж часу

Сниться смарагдовий сад
Схвильований і сонний.
Сад сховав спогадів склад
У свій саквояжик скромний.

Серед скверу старого
Сливи сухі сиротіють.
Страждаючи від спазму страшного
Свої сині сльози сіють.

Спогадів сильним спадом
Сиплються стоги сірої сажі,
Споминів, схованих садом
У своєму старому саквояжі.

Мапа сердець

Наше кохання – мапа без меж,
Де кожен день – незнаний маршрут,
На якому не зрахувати пожеж,
Що зводять наші серця в один кут.

Щодня йдемо за стрілкою на карті,
Не страшно, що іноді повертаєм не туди.
Головне – дійти до скарбу, якого ми варті,
Не загубивши наші сліди.

І хай буревії тривожать цей світ,
Ми не зупинимось, продовжимо шлях.

Кохання – небесний зліт,
Де ми розчиняємось у зірках.

Пейзажна лірика

"Природа – це мова, яку ми забули, але серце пам'ятає."

Цілунок ранку

З темряви ночі, мов із клітки птах,

Світанок виринає з-за хмар.

На верхівках гір, що нагадують дах,

Золоте сонце розливає свій жар.

Танцюють промені на снігах,

Розтоплюючи кришталеві сльози.

І світ оживає на наших очах,

Забувши про всі зливи і грози.

Кожен світанок пурпуровий -

Це символ надії, що завжди горить.

Це океан можливостей неозорий.

Це рух життя, що ніколи не спить.

Загублений рай

У зеленім морі, де шумить листва,
І сонце пальцями торкається землі,
Сховалася лісу старого краса,
Що безліч таємниць хова у собі.

Листочки тут - мов срібні переливи,
А вітерець наспівує дубам.
У лісі не буває холодної зливи,
Дерева захищають його гіллям.

І ніяк зелений храм не знайти,
Він уміло сховався від наших очей.
І хоч захочеш увесь світ обійти
Ніколи не потрапиш у ліс краси й фей.

Колискова ночі

Сонце сіло за обрій, день відійшов.

Лиш вечірня зоря яскраво горить.

Небо вийшло з берегів немов

І образ його у воді миготить.

Трава по коліна, роса на листках,

Удалині чути концерт цвіркунів.

Я тону в мріях і солодких снах,

Немов зорі у хвилях блакитних морів.

Тиша навколо, лише шепіт води,

Душа грає мелодію спокійну.

Волію ще раз повернутися туди,

І поринути в атмосферу неймовірну.

Філософська лірика

"Світ – це дзеркало, яке відбиває наші думки."

Конфуцій

Меланхолія перону

Просочений спогадами вокзал -

Місце зустрічей і розлук.

Він спостерігає емоцій шквал,

Услухається в коліс глухий стук.

Бачить, як життя стрімко мчить

І потоку пасажирів немає кінця:

Хтось у купе вже міцно спить,

У когось від плачу не видно лиця.

На німого старого спостерігача

Ніхто й уваги не звертає.

Думаємо лише про свій шлях. А шкода,

Бо він нас усіх пам'ятає.

Коріння

Як дерево міцне, що в землю вросло,

Кожен із нас має коріння.

І як би добре на чужині не було,

Лише батьківщина сяє промінням.

І я повернусь, щоб дерев насаджати,

Відремонтувати старий батьківський дім,

Доглядати за клумбою, що посадила мати.

Це мій рідний край і я щаслива у нім.

Човен надії

Серед неозорих синіх вод,
Тривожних велетенських хвиль,
Раптових погодних негод
Проплив маленький човник сотні миль.
Він, піщинка у блакитній пустелі,
Наляканий незнанням шляху,
Рухається до світла в тунелі,
Чітко визначивши мету.
І хоч кінця-краю не видно,
Його не покидає надія.
Бо якщо докласти зусиль –
Здійсниться будь-яка мрія.

Листопад життя

І осінь на порозі знов.
І кожен рік особливо. Як вперше.
Вона провидиця немов.
Тобі нізащо не збреше.

Шурхотом опалого листя
Нагада про швидкоплинність буття.
Про палаючу пристрасть,
Яку шукав все життя.

І кожен листочок як рік
Перед очима сторчголов промайнув.
А їх – цілий потік.
Коли молодість пройшла – не збагнув.

І тріпочуться на стомлених гілках
Десяток останніх вітрил.
Переливаються у сірих відтінках,
Збираючи на себе весь пил.

Пил, що люди бездумно
Приносять на листя-життя.
Не розпоряджаються часом розумно,
Незважаючи на почуття.

Усі жадаємо грошей клубок,
Дарма що обличчя бліде.
Аж поки останній листок
Безжальний вітер раптово зірве.

Про війну

"Поки в наших серцях горить вогонь свободи, жодна сила не зможе нас зламати."

Руки до небес

Кажуть, що ти все чуєш, Боже.

Кажуть, що ти все бачиш.

А хто ж нам допоможе,

Якщо й ти ночами плачеш?

Господи наш Всесильний,

Скажи, що нам чекати?

Майбутнього страх божевільний

Не дає ночами нам спати.

Скільки ще нам боятись?

Скільки тремтіти, Боже?

По підвалах темних ховатись,

Чекаючи, хто допоможе.

Коли зникнуть тривоги

І ракет вже ніколи не буде?

Коли безпечними стануть дороги

І добрішими будуть люди?

Скільки ще матерів заплачуть?

Скільки ще поховають синів?

Щоб здобути і мир, і вдачу,

І свободу, як кожен хотів.

Чому все, що роками ми дбали,

Що своїми руками звели

Клятві вороги вмить забрали

І рабами нас повели?

Всевишній, błагаю, допоможи!

Ти ж бачиш яка свободи ціна.
Від злої навали нас убережи,
І нехай закінчиться війна.

Ехо віків

Спостерігаю з хмаринки за вами,
Брати-сестри, побратими мої,
Ви такі втомлені тими боями
І сидите в окопах німі.

Так шкода, що нас роз'єднала
Куля ворожа, болюча й страшна,
Душа моя на землю упала,
Матері звістка прилетіла сумна.

Пам'ятайте, воїни відважні,
Хто ви і боретеся за що.
Ви – супергерої справжні,
Вас не злякає ніщо.

Тож хочу вам нагадати,
Хто такий український народ,
Із хмаринки вам розказати,
Скільки разів нас позбавляли свобод.

Згадайте, як російська цариця
Дозволила продавати людей,
Зловити їх, як тую лисицю,
Забравши від сім'ї та дітей.

Щоб ті поміщики потім
Міняли на майно кріпаків
Або тримали в постійній роботі
Не винних ні в чом юнаків.

Згадайте, як голодом морили,
Як геноцид вчиняли над нами,
Але все-таки нас не скорили.

Наш народ був величний віками.

Згадайте, як мову нашу,
Чарівну, як спів солов'я,
Забороняли. Казали вчити інакшу,
Бо навіщо їм наша? У них є «своя».

Згадайте, як ракети летіли,
Як плакали діти, біжучи в укриття.
То хіба цього ми хотіли?
Такого для України життя?

Тож борімося за свободу,
За чисте небо й українські поля,
За честь і гідність народу,
Бо це наша рідна земля.

Герої тилу

Немає спокою і сну у волонтера
Коли для солдатів незакритий збір,
Коли в простих речах велика потреба
І не рятують слова «ти просто вір».

Немає часу бути в забутті,
Бо не поясниш потім, що заслаб
Тим, хто втратив все своє в житті,
Кого хотів зламати нищий кат.

У такі часи не треба бути злими,
Спрямуйте свої помисли в добро.
Не будьте осторонь лихої днини,
Війна покаже кожного нутро.

То чи ж не бачиш ти яка потреба,
У таких простих людських речах ?
Підтримай не словом, а ділом волонтера!
Такий нам випав з болі й лиха шлях.

Останній лист

Знов почувши вибухи десь у Маріуполі молодий хлопець що ще вчора був бізнесменом, а зараз в захищає рідну землю, вирішив нарешті сповістити маму:

"Мамо, ти тільки не плач...

Я живий і зі мною все добре,

Я залишив тебе одну, знаю, пробач.

Але тато віддав мені серце хоробре.

Я пішов воювати за нас,

За батьків, дітей, за країну,

І доки вогонь у серці не згас,

Я буду стояти за Батьківщину!

Чесно, я бачив те, що хотів би забути..

Тих ранених діток, які не знали життя.

Що батьки їхні можуть відчути,

Коли вже немає серцебиття?

Я бачив, як люди втікали з домівок,

Залишивши все, для чого жили.

Відправивши рідним кілька листівок,

Вони бігли разом, як тільки могли.

Мамо, я обіцяю, що повернуся,

Ми разом будем перемогу святкувати.

І як в дитинстві я посміхнуся

Сказавши "ти найрідніша, не треба сумувати".

Я не забуваю тебе, твої ніжні долоні,

Я навіть шкарпетки в'язані досі ношу,

Без тебе я, наче в смутку полоні,

Не хвилюйся за мене, мамо, прошу!"

*Я сподіваюсь, прочитавши цей лист, ти перестанеш настільки нервувати.
Знай, усе буде гаразд, ми на радній землі. Нам є за кого і за що воювати!*

На жаль, мати не дочекається сина,
На згадку принесуть його автомат.
Уже не збереться в повному складі родина,
У якій виріс такий відважний солдат...

Не мовчи

Печаль і смуток небо затягнули,
Нікуди втікати, треба далі йти
З вірою в те, що люди нарешті збагнули,
Скільки добра вони можуть у світ принести.
Допомагайте військовим, України синам,
Підтримуйте, за них Бога моліть.
Кричіть «Слава нашим захисникам».
Про війну страшну не мовчіть.
Скільки ж болю, скільки ножів
Отримала Україна-ненька,
Ніхто із народу в житті не хотів,
Аби кров'ю обливалося її відважне серденько.

Віра

Пролог:

Велика родина, яка жила в тривозі за свого сина, чоловіка та батька двох дітей – Тараса(двадцятирічного хлопця, який з перших днів повномасштабного вторгнення РФ на українські землі мужньо пішов захищати Батьківщину від ворога, забравши спокій у своїх рідних) вирішила написати листа, аби їхній Герой відчув підтримку і тепло рідного дому.

«Синочку мій дорогенький,

Пише тобі твоя мати.

Ти ще дуже маленький,

А вже пішов у солдати.

Сподіваюся, у тебе все гоже,

Є що їсти і пити.

Надовго ця війна, схоже,

Синочку, що нам робити?

Ми всі так сумуємо за тобою,

А я вечорами плачу..

Учора, коли лице умивала сльозою,

Згадала усмішку твою дитячу.

Пам'ятаю, як ти ще малим

Приносив мені ромашки з городу,

Щоб пограти ще кілька хвилин,

Коли я просила збігати по воду.

Як швидко роки пролетіли, сину,

Ти вже дорослий такий..

Від ворога захищаєш Батьківщину,

Шлях твій зовсім нелегкий.

Любий, кацапи в нашому місті.

Усі були вимушені тікати.

Ми у тітки, що кілометрів за двісті,

Тепер у неї будемо пережити.

За Бучею рідною сумуємо,
Скоріше б повернутися додому!
По приїзду ми все відбудуємо,
І відсіч дамо ворогу злому!
Синочку, я Богу молюся,
Нехай береже й охороняє тебе!
За тебе, Тарасику, дуже боюся,
Не забувай, будь ласка, мене.

Тарасе, коханий мій, милий,
Це я – дружина твоя.
Ти наш найкращий, єдиний,
За тебе хвилюється вся сім'я.
Я так сумую за минулим життям,
Коли я була поруч з тобою
І почувала себе малим дитям,
Ховаючись за твоєю спиною.
Наші діточки підростають,
Я з гордістю кажу їм хто такий тато.
Вони тебе пам'ятають,
Запитують: «А татко прийде на свято?»
Не знаю, Тарасе, що їм казати..
Вони ще малі, не розуміють,
Доводиться їм просто чекати,
По-іншому дітки не вміють.
Я сумую за твоїми руками,
За усмішкою, за поглядом.

Здається, що ми не бачимось роками,
Спільне життя наше стає спогадом.

Я ненавиджу кляту війну,
Навіщо вони вбивають людей?

Тарасе, ну скажи, чому
Забирають усе більше спокійних ночей?

Ми постійно ховаємося в підвалі,
Сидимо годинами там.

Мені уявляти страшно що далі
Чекати всім нам.

Коханий, напиши нам де ти,
Чи холодно, чи годують?
Так хвилюємося за тебе ми,
Хтозна, що там кацапи для нас готують.

Вірю, що ти скоро приїдеш
І нарешті будеш поряд,
Уявляю, як же зрадієш
Коли діточок побачиш погляд.
Мій захиснику, щира подяка тобі
За те що борешся за нашу свободу,
Життям своїм жертвуєш у боротьбі
Щоб віру в перемогу дарувати народу.

Слава Україні!

Героям Слава!

Слава нації -

Смерть ворогам!»

Епілог:

*лист до захисника України – Тараса так і не дійшов, як і десятки інших, які
відправляла його сім'я. Змирившись із тим, що мати ніколи не побачить*

свого сина, жінка ніколи не обійме чоловіка, а діти не пограються з татом велика родина жила в постійній журбі. Одного осіннього вечора у новинах пролунала звістка: «У ніч із 21 на 22 вересня у Чернігівській області на білорусько-українському кордоні відбувся обмін полоненими, внаслідок якого додому повернулося 200 оборонців України, з них 182 захисників Азовсталі і Маріуполя». Почувши це, мати підійшла до телевізора і зі сльозами на очах закричала: «Тарасику, синочку мій, це ти! Ти живий!».

Додому

Коли руки складуть зброю
І на очах забринить сльоза,
Коли земля відчує волю
І вмить ущухне з куль гроза –
Тиша все одно лунатиме громом
І серце не покине глухий біль,
Але в думках запахне домом,
І почується голос рідних звідусіль.
Нарешті! Свята перемога!
Ми всі її так щиро чекали!
Молитви наші полинули до Бога,
У яких вільно жити благали.

Народження з руїн

Вихор війни пронісся, мов звір.
У кривавім тумані – скелети будинків.
Руїни німі. Серед них вогник жеврів,
Останні надії – блискучі жаринки.
Динамічні хмари свинцеві
Жваво з синього неба втекли.
Енергія сонця запанувала в пустелі,
На землі могутні квітки проросли.
Нове життя проб'ється з руїн,
Як і сонце – зі скупчення могутніх хмарин.

